

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 551/06
06.04.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић, Слађане Накић-Момировић, Љубице Милутиновић и Николе Станојевића, чланова већа, у парници тужиле АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужених ББ чији су пуномоћници БВ и БГ, адвокати, и "ГГ", ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог "ББ" изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж. 1486/2005 од 22. септембра 2005. године, у седници већа од 6.4.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог "ББ", изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж. 1486/2005 од 22. септембра 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Саду П. 6224/02 од 16.9.2004. године, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и утврђено да је тужила у радном односу на неодређено време код туженог "ББ", што су тужени дужни признати и трпети. Тужени "ББ" обавезан је да тужили на име неисплаћених гарантованих - минималних зарада исплати за период о 16.5.2002. године до 31.12.2003. године месечне износе наведене у изреци са припадајућом законском затезном каматом за сваки месечни износ, да јој уплати припадајуће доприносе за социјално, пензијско, здравствено и инвалидско осигурање код надлежних фондова, као и порезе надлежном органу управе, те да јој накнади трошкове поступка у износу од 40.050,00 динара.

Преко досуђених износа на име накнаде зараде тужбени захтев тужиле је одбијен, као и захтев за исплату законске затезне камате на трошкове поступка од пресуђења па до исплате.

Пресудом Окружног суда у Новом Саду Гж. 1486/2005 од 22. септембра 2005. године одбијена је као неоснована жалба туженог "ББ" и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 386. раније важећег ЗПП-а, који се примењује на основу члана 491. став 1. и 4. ЗПП ("Службени гласник Републике Србије", број 125/04), и нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на битне повреде поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог "ББ" била запослена од 1980. године као спремачица. Од почетка ратног стања 1999. године тужила се налазила на плаћеном одсуству, на основу усменог саопштења директора туженог. Дана 15.11.1999. године тужени је донео Програм остваривања права запослених за чијим је радом престала потреба, према коме је предвиђено да тужила постане радник "ДД", и утврђено је да јој припада отпремнина. Тужени су дана 9.5.2000. године закључили споразум о преузимању радника, по коме са даном 15.5. исте године тужили престаје радни однос у "ББ", ради преласка у радни однос на неодређено време код туженог "ГГ". Тужила са наведеним споразумом није била упозната, првотужени јој није уручио одлуку о престанку потребе за њеним радом, а друготужени је није позвао ради закључења уговора о раду. Чланом 4. Споразума о преузимању радника који је закључен између тужених, друготужени се обавезао да раднике међу којима је и тужила обавести о преузимању, да са њима закључи уговоре о раду, да изврши пријаве осигурања почевши од 15.5.2000. године, као и да им обезбеди друга права по основу рада у складу са законом и овим споразумом. Тужили у спорном периоду није исплаћена зарада односно накнада зараде.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је утврђено да је тужила у радном односу на неодређено време код туженог "ББ", и тужени обавезан да јој исплати неисплаћене зараде у спорном периоду.

Чланом 14. став 1. тачка 3. Закона о радним односима који се примењивао у време склапања споразума о преузимању, предвиђено је да радни однос може да се заснује без јавног оглашавања на радним

местима која се у смислу овог закона не сматрају слободним, и то на основу споразума о преузимању, уз сагласност запослених. У поступку је утврђено да тужиља није била упозната са Споразумом о преузимању радника који су закључили тужени, те самим тим није ни дала сагласност да буде преузета на рад код друготуженог. Тужиља није добила решење о престанку радног односа код првотуженог, што је противно одредби члана 113. став 2. Закона о радним односима који предвиђа да се запосленом у писменом облику доставља свако решење о остваривању права, обавезе и одговорности, са образложењем и поуком о правном леку. Такође, друготужени тужиљу није позвао да ступи на рад и закључи уговор о раду, иако се на то обавезао чланом 4. Споразума о преузимању радника. Стога тужиљи код туженог "ББ" радни однос није престао, па је правилно утврђено нижестепеним пресудама да је она код првотуженог у радном односу на неодређено време.

С обзиром да тужиљи у спорном периоду није исплаћивана зарада, то је правилно првотужени обавезан да јој исплати досуђене износе на име неисплаћене зараде, у висини гарантоване нето зараде која је исплаћивана осталим запосленим код туженог, а у складу са чл. 31. став 3., 65. и 66. Закона о радним односима.

Наводима ревизија којима се истиче погрешна примена материјалног права и тврди да је тужиља радила код новог послодавца, да је учествовала у раду друготуженог и остваривала права из рада, заправо се оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити, према члану 385. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 393. ЗПП-а.

Председник већа

судија

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице,

Мирјана Војводић

љм